

Arrest

nr. 260 773 van 16 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 18 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat S. VANBESIEN die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich voor zijn verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door zijn partner, mevrouw S. R., in het kader van haar verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd. Deze vaststelling

wordt in het verzoekschrift, waarin dezelfde middelen worden opgeworpen als die door zijn partner aangehaald, niet betwist.

Inzake mevrouw S. R. (zaak nr. 254.994) werd als volgt beschikt:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 3 december 2020 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt: "§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

"§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]"

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Servië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoekster toont geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aan.

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de

desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Verzoekster gaat immers niet of nauwelijks in concreto in op de vaststellingen in de bestreden beslissing. Ze beperkt zich tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen en het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek, waarmee zij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

4.1. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing in de eerste plaats als volgt:

“Vooreerst dient vastgesteld te worden dat, hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u nog steeds deze personen vreest en dat u graag wil dat zij worden aangehouden (CGVS, p. 10), u noch uw partner nadat de politie jullie ondervraagd had en zij verklaarden een onderzoek op te starten, bij de autoriteiten informeerde naar de stand van zaken van dit onderzoek. Uw verklaringen dat u niet weet waarom jullie nalieten dit te doen, kan niet weerhouden worden (CGVS, p. 10). Ook de verklaringen van uw partner ter zake, namelijk dat als hij zou bellen, hij misschien zou uitgenodigd worden voor de rechtbank, maar dat hij niet daar was, biedt evenmin een geldige verschoning voor jullie nalaten (CGVS A., p. 15). Een dergelijk gebrek aan interesse betreffende kernelementen van uw relaas doet dan ook afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Immers van een verzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Jullie stelden voorts dat jullie de documenten van de politie en het ziekenhuis naar aanleiding van dit incident vergaten in jullie wagen die jullie verkochten (CGVS, p. 10/ CGVS, A., p. 15). Gevraagd of dat jullie deze documenten dan opnieuw hadden opgevraagd, repliceerden u en uw partner dit niet gedaan te hebben, maar wisten jullie beiden niet waarom (CGVS, p. 10 / CGVS A., p. 16). Er werd uw partner gevraagd om deze alsnog neer te leggen (CGVS A., p. 16). Er dient echter vastgesteld te worden dat uw partner deze stukken vooralsnog – hoewel de termijn reeds geruime tijd is verstreken – niet heeft voorgelegd noch dat hij een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven.”

Verzoekster citeert voormeld motief en geeft aan het niet eens te zijn, doch zij gaat niet op concrete wijze in op voormelde vaststellingen, minstens laat ze na concrete en dienstige argumenten bij te brengen die hieraan afbreuk doen.

De commissaris-generaal stelt verder dat hoe dan ook dient opgemerkt te worden dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen, met name de problemen met onbekenden die, nadat zij enkele dagen eerder haar man hadden pogen te overvallen, begin december 2018 bij hen binnenvielen en haar verkrachtten (problemen die, zo voegt de commissaris-generaal toe, vreemd zijn aan de Conventie van Genève daar zijn ingegeven zijn door een mislukte overval op verzoeksters echtgenoot) – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Servië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming inderdaad slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu niet het geval is.

De commissaris-generaal stelt verder op pertinente wijze vast: “Immers uit de verklaringen van u en uw partner blijkt dat nadat jullie de politie contacteerden, de politie bij jullie langskwamen, jullie – in de mate van het mogelijke – ondervroegen en stelden dat zij een onderzoek zouden opstarten (CGVS, p. 7, 9 / CGVS A., p. 13). Wat betreft uw verklaring dat de politie u op de avond van het incident zei dat jullie voor jullie veiligheid best ergens anders konden gaan wonen (CGVS, p. 7), moet er op gewezen worden dat uw partner hier aan toe voegde dat zij intussen een onderzoek zouden voeren om de daders te vinden (CGVS A., p. 13). Er dient dan ook vastgesteld te worden dat uit jullie verklaringen blijkt dat de politie wel degelijk heeft opgetreden in uw belang. U gaf bovendien aan dat u in het geval dat u opnieuw problemen zou kennen, u naar de politie zou kunnen gaan in Servië (CGVS, p. 11). (...)” en hij zet, onder verwijzing naar informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, uiteen dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen.

Verzoekster gaat hierop wederom niet in concreto in. Zij komt niet verder dan het voeren van een algemeen betoog dat uit de literatuur overduidelijk blijkt dat het Servische justitiesysteem nog steeds bestaat uit omkoperij en corruptie waarna zij citeert uit algemene informatie. Eveneens geeft zij aan dat ook de politie in Servië zeer corrupt is en alles behalve integer is. Deze gaat, zo stelt zij verder, al jaren gebukt onder corruptieschandalen waarbij de politieagenten in kwestie vrijwel niet worden vervolgd, waarna verzoekster wederom citeert uit algemene informatie. Verzoekster neemt de beschermingsmogelijkheden in Servië op de korrel, doch zij kan bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zij geen toegang had tot en geen beroep kon doen op de Servische politie. Deze stelling stemt niet overeen met, doch druist in tegen verzoeksters verklaringen en de verklaringen van haar partner. Het weze herhaald dat uit de verklaringen niet enkel blijkt dat de politie wel degelijk optrad in hun belang, doch dat verzoekster bovendien aangaf dat zij naar de politie zou kunnen gaan in Servië in het geval dat zij opnieuw problemen zou kennen. Verzoekster slaagt er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Servische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Verzoekster toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de door haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De verwijzing naar algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift herhaalt dat zij als gevolg van de feiten waarvan zij slachtoffer werd niet meer in staat is om te werken en dit tracht vast te knopen aan het feit dat zij de omkopen en dergelijke niet zou kunnen betalen, kan zij gelet op hogerstaande vaststellingen dan ook niet overtuigen. Eveneens dient in dit kader te worden verwezen naar de motieven van de bestreden beslissing waarop verzoekster wederom niet in concreto ingaat, minstens slaagt zij er niet in er afbreuk aan te doen: "Verder verklaarde u dat u door het incident niet meer kan werken omdat u schrik en stress heeft (CGVS, p. 10). Dit volstaat evenwel geenszins om te gewagen van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien legt u hiervan geen enkel begin van bewijs neer. Verder heeft u noch in Servië noch in België ooit enige hulp gezocht voor deze stress. U wist niet waarom u zich nog nooit geïnformeerd had over het krijgen van hulp, maar u gaf echter wel aan dat het kan dat u in Servië hiervoor hulp zou kunnen krijgen (CGVS, p. 10-11). Uit niets blijkt dan ook dat u geen beroep zou kunnen doen op de in Servië aanwezig gezondheidszorg. Wat betreft uw verklaring dat jullie niet met één loon zouden kunnen leven in Servië, nadat u zelf was gestopt met werken – een motief dat ook meermaals door uw partner werd aangehaald (CGVS A., p. 8, 13, 16) – en dat jullie in Servië onvoldoende financiële middelen hadden (CGVS, p. 9, 11), dient vastgesteld te worden dat dit motief an sich van louter socioeconomische aard is en bijgevolg niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

De Raad besluit dat het algemeen verweer vanwege verzoekster niet dienstig is om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten. Wat betreft de overige motieven van de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoekster deze ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven.

4.2. Uit niets blijkt dat er heden in Servië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen

concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

In de mate dat verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer Servië."

Bijgevolg blijkt evenmin duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij een brief heeft voorgelegd van een buurman met een getuigenis en het dossier van haar advocaat.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij ter terechtzitting een aanvullende nota neerlegt waarbij 2 stukken zijn gevoegd die zij in de nota benoemt als: "een brief van de buurman van verzoeker dd 28/1/2021, waarin deze bevestigt dat hij reeds 4 x politie over de vloer heeft gehad op zoek naar verzoeker." en "een mail van januari 2021 van zijn raadsman in Servië, welke bevestigt dat er een klacht wegens verkrachting van zijn vrouw werd neergelegd, tesamen met een medisch attest en dat er nog geen verder nieuws is."

De Raad wijst er echter op dat de door de verzoekende partij toegevoegde stukken niet opgesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het PR RvV neemt de Raad bij gebreke aan een vertaling naar de taal van de rechtspleging deze stukken niet in overweging.

Voor het overige concretiseert de verzoekende partij niet op welke stukken zij doelt waar zij verwijst naar het dossier van haar advocaat, laat staan dat zij haar betoog op afdoende wijze in verband brengt met de gronden van voormelde beschikking, zodat zij met haar algemeen betoog geenszins kan overtuigen. De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS